

Глава 8. Звернення до молоді

- Поставте перед собою мету — і змініть своє життя
- Глобальний лідер здатен обійняти весь світ
- Усе, що в нас є, позичили нам Небеса
- Щастя в житті заради інших
- Мрія про мирний світ

Поставте перед собою мету — і змініть своє ЖИТТЯ

Зустрічаючи нову людину, ми завжди цікавимося, хто вона і чим живе. Таку саму цікавість до людей відчуває і Бог. Особливо Його цікавить молодь. Як же Він радіє, ближче знайомлячись з юнаками та дівчатами! Чому так відбувається? Бо молодість — це найважливіший і найпрекрасніший період нашого життя. Час, коли людина готується до майбутнього, має бути виваженим. Процес становлення зрілою особистістю стає фундаментом, що відкриває нам шлях до нової епохи.

У наш час не так і часто зустрінеш молодих людей, які із запалом і пристрастю ставляться до свого життя. Здебільшого вони безцільно тиняються, навіть не замислюючись, навіщо живуть і що їх чекає попереду. Проте найвидатніші діячі історії з дитинства мали чітко визначену мету. Змалку, плекаючи цю мрію у своєму серці, вони докладали максимум зусиль для її втілення. І уві сні, і під час ігор з друзями — кожен момент своєї юності вони присвячували підготовці до майбутнього. А у вас таке ставлення до свого життя?

Усі ми були створені для того, щоб стати великими. Кожного з нас Бог послав у цей світ з певною метою. Під час створення в кожного з нас Він уклав усю Свою любов без залишку. Тому всі ми створені для великих звершень. Бог дійсно існує, і тому немає нічого неможливого. Коли в мені прокинулася любов до Бога, я став зовсім іншим. Я став любити людство більше, ніж самого себе, і зрозумів, що набагато сильніше мене хвилюють проблеми інших людей, ніж власної сім'ї. Я полюбив усе Боже творіння — дерева на вершинах гір, риб у глибинах

вод. Мої духовні почуття настільки загострилися, що я навчився бачити найтоншу Божу роботу в усьому, що мене оточувало.

Водночас, як я міняв свою душу, налаштовуючись на Божу любов, я тренував і тіло, щоб належним чином виконувати свою місію. Я був готовим вирушити куди і коли завгодно, варто лише Богу покликати мене. Я став грати у футбол, займатися боксом і деякими традиційними видами корейських бойових мистецтв, а також вонвадо — це було бойове мистецтво, яке я розробив самостійно. У вонвадо рухи спортсмена м'які та округлі, майже як у танці. В основі цього виду бойових мистецтв лежить розуміння того, що на відміну від прямолінійного руху в коловому русі криється куди більше сили.

Навіть зараз я починаю кожен ранок із вправ на розтяжку для м'язів і суглобів, а ще дихальної гімнастики, яку винайшов сам. Інколи під час тривалих подорожей по світу або турне з виступами мені бракує часу на ранкову зарядку, та я все одно намагаюся викроїти хвилинку-другу для вправ, хоча б сидячи в туалеті! Я ще не пропустив жодного дня тренувань. Коли я був молодшим, мені вистачало й тридцяти хвилин на день; постарівши, я збільшив час занять до години.

2008 року я вижив в аварії з гвинтокрилом. Під час польоту наш вертоліт раптово оточила щільна пелена дощових хмар, і в ту ж мить ми врізалися в гірський схил. Гелікоптер перевернувся догори ногами, і я повис униз головою, пристебнутий до крісла ременем безпеки. Мої руки інстинктивно вхопилися за підлокітники. Якби не мої регулярні тренування, імовірно, я зламав би ногу в момент перевероту. Тіло є вмістилищем здорового духу, тому дуже важливо серйозно ставитися до фізичного тренування.

Рідко хто з учнів ходить до школи, бо сильно прагне навчатися. Зазвичай діти вчаться з волі батьків, а не тому, що в них прокинувся інтерес до знань. Але з часом їм починає подобатися навчання і з'являється бажання вчитися самостійно, знаходячи в цьому те, що для них найцікавіше. Поява особистої зацікавленості в навчанні — це і є

ознака дорослішання.

Але батьки не можуть чекати, поки їхнє чадо достатньо подорослішає і саме захоче вчитися. Вони кажуть: «Ти повинен учитися! Будь ласка, настройся на навчання», — і змушують дитину ставитися до навчання серйозніше. Батьки чинять так, оскільки знають, що заради підготовки до майбутнього дітям важливо вчитися. Вони хвилюються, що, коли дитина не почне вчитися в певному віці, то не зможе підготуватися до життя.

Однак у процесі підготовки до майбутнього є речі куди важливіші за навчання. Перед тим як зануритися в науку, молодим людям слід зрозуміти, чому саме вони хотіли б присвятити своє життя. Вони мають сповнитися рішучості спрямувати свої таланти на допомогу світу, а не тільки на задоволення власних потреб. На мій погляд, переважна більшість молоді вчиться просто заради отримання освіти. Але ж поки у вашому житті не з'явиться конкретна мета, навчанню буде не вистачати пристрасті, яка так потрібна людині для щастя.

Якось я спитав одного корейського студента, котрий ретельно вивчав англійську мову:

— Навіщо ти так старанно вчиш англійську?

— Щоби вступити до університету, — відповів він.

Ну що за дурість, га? Адже вступ до університету — це ж не мета!

Університет призначений для того, щоб студент міг вивчити в ньому конкретні дисципліни на шляху до шляхетнішої мети. Саме по собі навчання в університеті не може бути метою!

Також сума грошей, яку ви хочете заробити, не може бути метою. Я ніколи не отримував зарплату, однак мені завжди було що поїсти, і я не помер із голоду. Гроші — це засіб для того, щоб щось зробити, а не самоціль. Перш ніж прагнути заробляти їх, складіть план, на що ви хотіли б їх витратити. Гроші, зароблені без конкретної мети, дуже швидко розлітаються.

Обираючи майбутню професію, не керуйтеся лише своїми талантами й сильними сторонами. Авжеж, ви можете стати ким завгодно —

пожежником, фермером або футболістом; ви самі вирішуєте, який шлях вам обрати. Але ж мова про інше. Якими принципами ви будете керуватися, якщо станете футболістом? Як ви житимете, якщо станете фермером? Яка буде ваша мета в житті?

Поставити перед собою мету — значить наповнити ваше майбутнє сенсом. Наприклад, якщо ви хочете стати фермером, вашою метою може бути вивчення нових методів ведення сільського господарства та вирощування кращих сортів урожаю, щоб розв'язати проблему голоду у світі. Якщо ж ви збираєтеся стати футболістом, то можна поставити величну мету — підвищити престиж своєї країни в очах усього світу або організувати футбольні клуби й таким чином допомогти дітям із бідних сімей утілити свої мрії.

Щоб стати футболістом світового класу, потрібно, не шкодуючи себе, старанно працювати. Але, якщо у вас немає чіткої мети, вам не витримати виснажливих тренувань на шляху до вершини. Тільки маючи перед собою чітку мету, ви знайдете силу пройти весь шлях до кінця і зможете домогтися набагато більшого, ніж ваше оточення.

Глобальний лідер здатен обійняти весь світ

Ставити мету в житті — все одно, що саджати дерева. Якщо ви посадите в себе у дворі фінікову пальму, у вас удома завжди будуть фініки, а якщо посадите на пагорбі за будинком кілька яблунь, у вас завжди будуть яблука. Добре подумайте, яку мету вибрати і де її «посадити». Залежно від вибору мети і місця її застосування ви можете стати фініковою пальмою в Сеулі або яблунею в Африці. Чи ви станете пальмою на півдні Тихого океану? Мета, яку ви «садите» зараз, принесе плоди у майбутньому. Подумайте як слід, куди найкраще висадити свою мету, щоб вона принесла найкращі плоди.

Обираючи мету, керуйтеся у своєму рішенні глобальними потребами світу. Згадайте про Африку, жителі якої й досі страждають від злиднів і хвороб. Згадайте про Ізраїль та Палестину, де люди все ще націлюють одне на одного зброю і ведуть війну на релігійному ґрунті. Згадайте й про Афганістан, де люди вирощують мак для важких наркотиків лише для того, щоб не померти з голоду. І про США, які загнали в глухий кут світову економіку через свою невгамовну жадобу та егоїзм. І згадайте Індонезію, Гаїті й Чилі — країни, які то затоплює, то руйнує нескінченними землетрусами. Уявіть себе в кожній із цих країн і подумайте, де ви найкраще змогли б докласти свої зусилля й таланти. Може, це буде Індія, де ось-ось спалахне новий міжрелігійний конфлікт, або Руанда, яка гине від посухи й голоду?

Ставлячи перед собою цілі, студенти не повинні бути настільки недалекоглядними й думати, якщо їхня маленька країна така, як Корея, то не заслуговує того, щоб пов'язувати з нею свої мрії та надії. Залежно від того, що ви збираєтеся робити, навіть найменша країна може стати для вас неймовірно великою, а її межі будуть просто неосяжними. Де б

ви не творили добро — у безкрайній Африці чи в крихітній Кореї, — розміри країни не повинні обмежувати вашу мету. Ставте мету залежно від того, де найкраще зможете застосувати ваші таланти.

Отже, зважуючи, чому присвятити своє б життя, майте на увазі, що у вашому розпорядженні весь світ. Тоді перед вами відкриється набагато більше можливостей, про які ви не могли й мріяти. Життя дається тільки раз — тож використовуйте його для звершень, яких потребує світ! Ви не зможете дістатися острова скарбів, якщо не зважитеся на пригоди, тому, ставлячи перед собою мету, вийдіть за межі своєї країни та уявіть, що перед вами — весь світ.

У вісімдесяті роки я посилав багатьох корейських студентів до Японії та США. Я хотів, щоб вони вийшли за межі Кореї, де майже щодня вибухали балони зі слезогінним газом, і побачили, який величезний цей світ і скільки в ньому приховано можливостей. Адже жаба, котра живе на дні колодязя, навіть і не здогадується, що за межами колодязя існує великий світ.

Я почав глобально мислити ще до того, як слово «глобальний» з'явилося в корейській мові, і подався на навчання до Японії, щоб побачити світ. Я збирався влаштуватися на роботу в компанію «Маньчжурія Електрик» у китайському місті Хейлар, а також вивчити китайську, російську та монгольську мови ще до звільнення Кореї, щоб стати громадянином світу. Навіть зараз я подорожую літаком у різні куточки Землі. Щоб відвідати всі країни світу, щодня переїжджаючи в нову країну, знадобиться більш ніж пів року.

У всіх цих країнах живуть люди, і в кожній людини є свої життєві обставини. У якихось країнах не вистачає води, щоб готувати їжу, тоді як в інших, навпаки, води забагато. У деяких країнах недостатньо електрики, тоді як інші не використовують всієї виробленої ними електроенергії. Є безліч прикладів того, як брак чогось в одному місці поєднується з надлишком того самого в іншому. Проблема в тому, що лише мала кількість людей зацікавлена в справедливому й рівномірному

розподілі ресурсів.

Те саме стосується й сировини. У деяких країнах рясні розсипи вугілля та залізної руди утворюють на поверхні цілі гори. Щоб її добувати, не треба навіть копати землю, все, що потрібно — це просто згрібати сировину екскаватором прямо з гір. Але в тій-таки Кореї запаси вугілля й руди мізерно малі, тому заради їхнього видобутку людям доводиться з ризиком для життя спускатися на десятки метрів під землю.

Це саме стосується і технологій. У багатьох країнах Африки росте вдосталь бананів, які могли б урятувати людей від голоду. Але немає технології, яка б дала змогу створювати плантації і вирощувати на них достатню кількість бананів. З іншого боку, корейський клімат не підходить для вирощування бананів, проте ми їх вирощуємо. Наші технології могли б допомогти подолати проблему бідності в Африці, так само, як південнокорейські технології вирощування зерна колись допомогли врятувати від голоду населення в Північній Кореї.

У Кореї вираз «глобальний лідер» набув широкої популярності. Люди хочуть професійно вивчати англійську, щоб стати глобальними лідерами. Однак для цього недостатньо добре знати англійську. Здатність вільно нею висловлюватися — це лише засіб, немов інструмент. Справжній глобальний лідер — це людина, котра піклується про весь світ. Той, кого не хвилюють проблеми планети, не стане глобальним лідером, навіть із досконалим знанням англійської мови.

Щоб стати лідером глобального рівня, людина мусить перейматися світовими проблемами, як власними, та ще й мати дух першовідкривача, без якого не знайти рішення у складних ситуаціях. Той же, хто занадто звик до гарантованого та постійного доходу і хто мріє, щоб після виходу на пенсію вести спокійне й розмірене сімейне життя, не стане глобальним лідером. Лише той, кого не лякає невідомість майбутнього і хто вважає весь світ своєю країною, а все людство — своїми братами та сестрами, може стати глобальним лідером.

Ким є брати й сестри? І чому Бог дарує їх нам? Наші брати й сестри символізують людей усього світу. Оточуючи любов'ю рідних братів і сестер, ми вчимося любити наших співгромадян і все людство. Так наша любов до братів і сестер розширюється і виходить на новий рівень. Сім'я, члени якої люблять одне одного, — це модель суспільства, де всі люди живуть у єдності й гармонії. Коли ти готовий добровільно голодувати, щоб твій брат або сестра могли поїсти — це і є любов між братами та сестрами. Глобальний лідер — це той, хто любить усе людство, як членів своєї власної родини.

Зараз поняття «глобальне село» стало загальноновживаним. Усе людство тепер перебуває у тісній взаємодії. Якщо людина мріє тільки про те, як би закінчити університет, знайти високооплачувану роботу і вести тихе й розмірене життя, всі її досягнення будуть дрібними, як у цуценяти. Але якщо вона присвятить своє життя, наприклад допомозі біженцям в Африці, її чекає по-справжньому великий успіх. Душа кожного робить відповідний вибір.

Мені вже дев'яносто, але я все ще продовжую колесити по світу і не збираюся відмовлятися від своєї місії. Світ схожий на живий організм, який постійно змінюється. Раз у раз виникають дедалі нові проблеми, і я вирушаю в найвіддаленіші куточки земної кулі прямо їм назустріч. У таких місцях немає ані чудових пейзажів, ані комфортних умов, але там, де похмуро, важко й самотньо, я відчуваюся щасливим.

Я сподіваюся, що Корея дасть світу глобальних лідерів в істинному розумінні цього слова, і дуже хочу стати свідком появи нових політичних діячів, які допоможуть Організації Об'єднаних Націй досягти своєї мети; а також талановитих дипломатів, чиї зусилля допоможуть зупинити війни в «гарячих точках» планети. Мені хотілося б зустріти таких людей, як мати Тереза, котрі взяли б під своє крило всіх, хто поневіряється без житла і вмирає просто неба. Так хочеться побачити появу «лідерів миру», які продовжать мою місію освоєння недоглянутого суходолу й океану і розширять межі світу.

Для початку нам потрібні мрія і мета. А ще — готовність до пригод і дух першовідкривача. Наважтеся мріяти про те, що інші не можуть собі навіть уявити! Ставте перед собою справді значущі цілі та станьте глобальними лідерами, здатними принести користь людству.

Усе, що в нас є, позичили нам Небеса

Люди називають мене одним із найбагатших людей світу, але вони навіть не уявляють, про що говорять. Я працював не покладаючи рук усе своє життя, але в мене немає навіть будинку, який належав би особисто мені. Усе, що я маю, — це суспільна власність. Практично в кожного дорослого корейця є своя фамільна печатка, за допомогою якої він підписує офіційні документи. У мене такої печатки немає.

Ви можете запитати, яка мені користь з того, що я недосипав і недоїдав, тоді як інші спали і їли досхочу. Я трудився не заради того, щоб розбагатіти. Гроші для мене нічого не значать. Немає в грошах ніякої цінності, якщо їх використовують не на благо людства і не для допомоги ближньому, який умирає в злиднях. Гроші, зароблені старанною працею, повинні використовуватися з любов'ю до світу і витрачатися на те, що принесе благо всьому світу.

Посилаючи місіонерів за кордон, я не даю їм багато грошей. Проте вони успішно виживають усюди, куди б їх не закинула доля. Нам потрібно зовсім небагато, щоб забезпечити себе всім необхідним. Якщо є спальний мішок, можна ночувати де завгодно. Важливі не умови, в яких ми живемо, а те, заради чого ми живемо. Багатство й достаток не є гарантією щастя. Дуже шкода, що фраза «добре жити» в наш час означає лише матеріальне благополуччя. У моєму розумінні «добре жити» означає «наповнити своє життя сенсом».

Я надіваю краватку тільки на служби й офіційні церемонії і вкрай рідко ношу костюми. Удома я взагалі ходжу у светрі. Можу лише уявити, скільки грошей витрачають на краватки західні чоловіки! Усі ці шпильки для краваток, білосніжні сорочки й запонки — які ж вони дорогі! Якби

люди перестали купувати краватки і замість цього віддали гроші своїм побратимам, що гинуть від голоду, наш світ став би кращим і світлішим.

Усякі дорогі прикраси — це аж ніяк не межа мрій; ми цілком можемо обійтися і без них. Уявіть, у будинку раптом почалася пожежа. Хто швидше вийде на вулицю: я в моєму светрі чи якийсь чепурун із краваткою на шиї? Я-то завжди готовий вискочити назовні.

Можливо, дехто вважає мене занадто економним, але я не звик митися щодня і роблю це раз на три дні; мені цього цілком достатньо. І шкарпетки я щодня не перу, а просто знімаю їх увечері і кладу в задню кишеню, щоб знову надіти наступного дня. Зупиняючись у готелі, я використовую найменший рушник з усіх запропонованих і змиваю за собою лише після триразового відвідування туалету по малій нужді. Мені цілком вистачає одного клаптя туалетного паперу — я просто складаю його навпіл тричі, і все. І мені абсолютно байдуже, ким ви мене назвете після цього — дикуном чи невігласом.

Я дуже ощадливий і під час їди. Мене не назвеш гурманом чи цінителем вишуканих страв — переді мною може стояти цілий ряд екзотичних страв і десертів, але я навіть не гляну на них. І я не накладаю собі повну тарілку рису, мені цілком вистачає і трьох п'ятих.

Мої улюблені черевики коштують у Кореї 49 тисяч вон (приблизно 40 доларів) і продаються у великих і дешевих супермаркетах, а зі своїх повсякденних штанів я не вилажу вже понад п'ять років. Коли я буваю в Америці, мені найбільше подобається їсти в «МакДональдзі». Деякі вважають, що «фастфуд» — це взагалі не їжа, тому не споживають таке. Я ж вибираю цю їжу з двох причин: вона дешева та економить час. Коли мені хочеться піти в ресторан з ким-небудь із дітей, ми йдемо в «МакДональдз». Я не уявляю, звідки люди дізналися про мою любов до «МакДональдзу», але з деяких пір глава цієї корпорації шле мені вітальні листівки на кожен Новий рік.

Щороку я вчу своїх парафіян: «Будьте ощадливі у витраті грошей та

економні в усьому». Але ж я кажу це не для того, щоб вони збирали гроші й багатіли. Мені хочеться виховати в людях ощадливість, яка допоможе їм підтримати свою країну і врятувати людство. Адже ми нічого не візьмемо із собою, коли прийде наша черга вмирати. Усі це знають і все ж чомусь відчайдушно рвуться прибрати до рук якомога більше цінних речей. Я ж перед відходом до іншого світу хочу роздати іншим усе, що накопичив протягом життя. На Небесах повно скарбів, і брати із собою щось немає потреби. Коли ми зрозуміємо, що нам належить вирушити у світ, кращий за той, у якому ми живемо, у нас зникне будь-яка прив'язаність до земних речей.

Є одна пісенька, яку я люблю наспівувати. Це дуже стара пісня, відома багатьом корейцям. Варто мені її наспівати, як я одразу заспокоююсь і навіть можу поплакати. Пісня нагадує мені про те, як іще хлопчиськом я любив лежати на лузі поряд із домом:

Не пропонуй мені золоту корону, прикрашену перлинами,
Бо мені більше до вподоби брудна сорочка, просочена потом.
Із мого молодого серця б'є ключем чиста любов,
З верби я виріжу сопілку, і заспіває серденько моє,
А під мою мелодію зацвірінькають горобці.
Не пропонуй мені золоті гори,
Бо мені достатньо й одного бика, щоб зорати поле під ячмінь.
Із мого молодого серця пробиваються паростки надії,
Невимушено я заведу бесіду з кроликами,
А під звуки моєї сопілки спливатиме час.

Щастя завжди десь поруч з нами. Однак саме наші власні бажання перегороджують нам дорогу до щастя. Поки ми зосереджені на цих бажаннях, ми не бачимо шляху, що відкрився перед нами. Ми настільки занурилися в пошук крупинок золота під ногами, що не помічаємо величезної золотої гори перед нами. Ми несамовито розпихаємо ці крихти по кишенях, навіть не здогадуючись, що кишені діряві! Я ще не забув, як це — жити у в'язниці Хиннам. Як порівняти з цією тюрмою, найжахливіше місце на землі здається напрочуд комфортним і навіть

розкішним. Отже, все, що в нас є, то суспільні речі, які належать не нам, а Небесам. А ми — лише їхні управителі, тимчасові хранителі.

Щастя в житті заради інших

Діти народжуються з плоті й крові своїх батьків. Без батьків не було б і дітей. Однак люди відстоюють індивідуалізм, немов вони з'явилися на світ самі по собі. Лише той, хто ніколи в житті ні від кого не отримував жодної допомоги, має право ратувати за індивідуалізм. Ніщо не з'являється на світ тільки заради себе. Усі істоти створені одна задля одної. Я існую заради вас, а ви — заради мене.

Немає більших дурнів, ніж егоїсти, що живуть заради себе. Може здатися, що жити задля себе вигідно, та врешті-решт таке життя веде до саморуйнування. Людина повинна жити заради своєї сім'ї, сім'я — заради країни, країна — заради всього світу, а світ — заради Бога.

Усі навчальні заклади, які я заснував, мають три девізи. Перший з них: «Живіть, не відкидаючи тіні, немов під полуденним сонцем». Жити, не відкидаючи тіні, — значить жити з чистою совістю. Коли наше земне життя добіжить свого кінця і ми опинимося в духовному світі, все, що з нами відбувалося, пронесеться перед нами в одну мить, наче відеозапис. Куди ми вирушимо: на Небеса чи в пекло, залежатиме від того, як ми прожили наше життя, тому воно має бути незаплямованим і чистим, без найменшої тіні.

Другий девіз: «Живи, проливаючи піт за землю, сльози за людство і кров за Небеса». У крові, поті й сльозах, пролитих людьми, немає і краплі фальші. Вони — справжні. Однак, якщо людина проливає кров, піт і сльози заради власної користі, в них немає особливого сенсу. Це потрібно робити заради блага інших.

І третій девіз: «Єдина родина під Богом!» Є тільки один Небесний

Батько, і всі люди Його діти, всі люди — брати й сестри. Мовні, расові та культурні відмінності становлять менш як один відсоток. На 99% ми, люди, схожі між собою.

У південній частині Тихого океану є чотирнадцять острівних держав. Коли я був на Маршаллових островах, я запитав президента: — Ваша країна дуже красива, але хіба вам легко нею керувати? — Наше населення налічує всього шістдесят тисяч, і наші землі лежать у середньому всього на два метри вище від рівня моря, — зітхнувши, відповів він. — Тому будь-яка хвиля метрової висоти може затопити більшу частину країни. Проте наша найгостріша проблема — це освіта. Діти багатих сімей виїжджають на навчання до Америки чи Європи і не повертаються назад. А для дітей бідних родин у нас просто немає шкіл, де вони могли б здобути гарну освіту, тому навіть найобдарованіші діти не можуть, вивчившись, вийти в люди і стати лідерами нашого суспільства. Основна проблема острівних держав, подібних до нашої, полягає в тому, що в нас немає можливості виховати лідерів, які очолять країну в майбутньому.

Вислухавши занепокоєння президента, я незабаром відкрив «Тихоокеанську середню школу» в Кона на Гаваях для дітей з острівних держав. Цей заклад дає їм середню освіту з можливістю по закінченню вступити до коледжу. Ми оплачуємо авіаквитки в обидва боки, навчання та харчування, надаємо комп'ютери, щоб учні могли здобути найкращу освіту. Перед дітьми з острівних держав ми ставимо лише одну умову: закінчивши навчання, вони мають повернутися додому і працювати на благо своєї країни та народу.

Життя заради інших іноді вимагає від нас іти на жертви. Кілька років тому один із місіонерів нашої Церкви подорожував Південною Америкою. В той час у районі, в якому він перебував, стався потужний землетрус. Дружина цього місіонера прибігла до мене бліда як полотно. — Що мені робити? — ридала вона. — Я так хвилююся! Я просто не знаю, що робити...

Як ви думаєте, що я відповів? Замість поплескати її по плечу і втішити, я

накричав на неї:

— Тебе найбільше хвилює безпека чоловіка? Чи ти турбуєшся про те, скільки життів він може врятувати в районі, де сталося лихо?

Для неї було цілком природним хвилюватися, чи все добре з чоловіком. Але як дружину місіонера її мали турбувати речі вищого порядку. Замість того, щоб молитися тільки про його безпеку, жінка мусила молитися, щоб її чоловік міг урятувати якомога більше життів. Ніщо в нашому світі не існує заради власного блага. Принцип, за яким Бог створив наш світ, не такий. Чоловік існує заради жінки, а жінка — заради чоловіка. Природа існує заради людини, а людина — заради природи. Усі створені істоти в нашому світі живуть заради своїх партнерів, з якими вони взаємодіють. Це аксіома Небес: усе, що є в нашому світі, існує заради блага партнера.

Щастя можливе лише у взаєминах із партнером. Уявіть собі чоловіка, який усе життя був співаком і раптом опинився на безлюдному острові. Він співатиме там свої найкращі пісні, але, якщо навколо не буде жодного слухача, хіба він буде щасливий?

Тож усвідомлення того, що ми існуємо заради блага інших, — це величезний скарб, здатний докорінно змінити спосіб нашого життя. Розуміючи, що наше життя не належить нам і має бути прожите заради інших, ми мусимо обрати зовсім інший шлях, відмінний від того, яким ішли досі.

Щастя в житті, яке ви ведете заради інших. Як спів на самоті не зробить вас щасливими, так само ви не отримаєте радості від справ, які робите заради себе. Навіть найменший і найбанальніший учинок може принести вам щастя, якщо він зроблений заради іншої людини. Ви можете стати щасливим, тільки коли живете заради інших.

Мрія про мирний світ

Упродовж багатьох років я відстоював світ, де всі релігії співіснують у гармонії, де люди всіх рас живуть, як одна сім'я, і всі народи процвітають у єдності. Але протягом тисячолітньої історії відбувався лиш безперервний процес дедалі більшого роз'єднання людей. Щоразу при зародженні нової релігії або під час встановлення нового ладу між державами виростали нові кордони чи спалахували війни. Однак зараз, в епоху глобалізації, нам обов'язково потрібно об'єднатися заради майбутнього.

Саме заради цієї мети я запропонував побудувати Міжнародне шосе миру — грандіозний проєкт, який з'єднає Корею з Японією за допомогою підводного тунелю. У цей проєкт також входить будівництво моста чи тунелю через Берингову протоку, що розділяє Росію та Північну Америку. Ці міжнародні магістралі допоможуть об'єднати наш світ. Коли їх побудують, ви зможете проїхати машиною від африканського мису Доброї Надії до чилійського Сантьяго, і від Лондона до Нью-Йорка. На цьому шляху не виникне жодних перешкод: уся планета буде пов'язана між собою, неначе система кровоносних судин.

Наш світ стане єдиною спільнотою, де люди вільно подорожуватимуть різними країнами без обмежень. Кордони, крізь які будь-хто може вільно проїхати, втратять свій сенс. Щось подібне станеться і з релігіями. Чим глибшим буде взаємообмін між релігіями, тим кращим буде взаєморозуміння між ними, припиняться всі конфлікти і зникнуть усі бар'єри, що їх розділяють.

Коли різні люди житимуть разом, як єдина громада, зникнуть межі між расами. Незалежно від раси ми будемо будувати взаємини, попри мовні та зовнішні відмінності. Ця культурна революція допоможе світові об'єднатися.

Великий шовковий шлях був не лише торговельним маршрутом, завдяки якому продавали шовк і купували прянощі. Він служив засобом

спілкування для народів Сходу і Заходу, допомагаючи зближенню буддизму, ісламу та християнства. Усі ці культури змішалися і дали народження новій культурі. Міжнародне шосе миру матиме в XXI столітті таку саму функцію.

Рим став процвітати, бо «всі дороги вели в Рим». Це прислів'я свідчить про важливість доріг. Якщо є дорога, люди починають нею подорожувати. Магістралі слугують поширенню культур та ідеологій. Ось чому будівництво доріг змінює хід історії. Коли Міжнародне шосе миру буде побудовано, світ фізично об'єднається і стане єдиним цілим: саме дорога допоможе нам цього досягти.

Неможливо переоцінити важливість об'єднання світу. Хтось вважатиме, що ця ідея випереджає свою епоху, однак релігійні люди здатні передбачати майбутнє і починають готуватися до нього завчасно. Тому цілком природно, що ми випереджаємо час. Можливо, світ не завжди розуміє нас та іноді змушує страждати, проте віряни, стійко переносячи труднощі, мають відкривати шлях у майбутнє.

Для будівництва Міжнародного шосе миру потрібна співпраця багатьох країн. Китаю, що колись став жертвою японської агресії, може не сподобатися ідея з'єднання з Японією за допомогою автостради. Але Японія та Корея не зможуть з'єднатися з іншими країнами, оминаючи Китай, тому нам слід докласти зусиль, щоб завоювати довіру Китаю. Хто це робитиме? Ті, хто, немов господар, візьме на себе відповідальність за будівництво Міжнародного шосе миру в XXI столітті, мають здійснити цю важливу місію.

А як щодо проєкту мосту або тунелю через Берингову протоку? Він обійдеться в астрономічну суму, але про це не варто турбуватися. Тієї кількості грошей, яку Сполучені Штати витратили на війну в Іраку, з лишком вистачило б на будівництво мосту. Ми мусимо зупинити війни, через які гинуть і страждають люди. Безглуздо розпалювати війни й викидати на вітер трильйони доларів. Настав час перекувати мечі на орала, а списи — на серпи.

Міжнародне шосе миру — це можливість об'єднати світ у єдину спільноту. Об'єднання — це щось більше, ніж просто зв'язок між континентами за допомогою мостів і тунелів. Це означає вирівнювання рівня життя всіх людей. Варто якійсь країні монополізувати свої технології та отримувати собі весь прибуток від їх використання, світовий баланс порушується.

Міжнародне шосе миру покликане змінити нинішню нерівність, відкривши доступ усім до наявних природних і людських ресурсів, і завдяки цьому досягти єдиного для всіх рівня добробуту. Єдиний рівень добробуту означає, що частину багатств заможних держав буде передано бідним країнам для підвищення їхнього добробуту. Це вимагатиме певних жертв із боку країн, які мають великі матеріальні блага чи знання. Побудова миру на землі неможлива лише завдяки благодійним акціям чи одноразовим пожертвуванням. Тільки щира любов і постійний внесок зможуть створити мир на землі. Ми повинні бути готові віддати все, що в нас є.

Будівництво Міжнародного шосе миру — це щось більше, ніж просто поєднання світу фізичними засобами комунікацій. Люди були створені таким чином, щоб їхня душа і тіло перебували в єдності. Те саме стосується і світу, в якому ми живемо. Він зможе повністю згуртуватися тільки тоді, коли разом з об'єднанням завдяки фізичним засобам комунікацій об'єднуються серця всіх людей.

Саме через це багато років тому я задумав реформування й оновлення Організації Об'єднаних Націй. Так, ця організація зробила дуже важливий внесок у справу миру, і всі корейці вдячні їй за те, що під час Корейської війни вона доклала зусиль задля збереження нашої свободи. Однак нині, через більш як шістдесят років після заснування, здається, що ООН втрачає свою початкову мету і стає організацією, котра підтримує інтереси лише кількох впливових країн.

Саме тому я запропонував реорганізувати ООН у двопалатну структуру, яка б складалася з верхньої і нижньої палат. На додаток до Генеральної Асамблеї повинна з'явитися релігійна, або культурна, асамблея чи рада. У цю організацію мають входити поважні духовні лідери й діячі зі сфер

релігії, культури та освіти. Членам цієї міжрелігійної асамблеї належить вийти за межі інтересів окремих релігій і культур, ставши на захист духовних і моральних цінностей усього людства. Я впевнений, що ці дві палати, співпрацюючи одна з одною і проявляючи взаємоповагу, здатні реально наблизити побудову миру на землі.

Дехто може заперечити — мовляв, навіщо потрібно залучати релігійних діячів у світові справи? Однак зараз настала епоха, коли участь релігійних діячів, які досягли глибокого рівня самосвідомості завдяки релігійним практикам, стає критично важливою. Саме набожні люди можуть стати на боротьбу з несправедливістю і злом, практикуючи істинну любов. Тільки, коли знання та досвід політичних лідерів поєднуються з мудрістю міжрелігійних лідерів, людство знайде шлях до істинного миру.

Щодня знову і знову я йду вперед з рішучістю досягти цієї мети. Я молюся, щоб кожен житель Землі зміг відродитися, вийти за рамки релігій, ідеологій та рас і стати «громадянином світу, який любить мир».